

1

2

3

4

Handwritten cursive text, possibly 'Linnæus', with vertical lines indicating stroke order or alignment.

Quadern de records.
Cremades i Ariandis.
Disseny i imatge d'Almar.
Ajuntament de Bellreguard

Ens trobem davant un llibre de festes gens convencional. Amb això només ja ens podríem donar per satisfets. Si, a més d'això, afegim que el text literari i les fotos que l'acompanyen són d'una qualitat ben remarcables, la satisfacció ja es desborda. Tot un exem-

ple a seguir per tots els ajuntaments. Però analitzem-ho per parts.

En principi, hi ha un fet ben important: l'obra literària va destinada a un lector ben ampli, no format només pel gremi dels lletraferits, sinó per la majoria de la població, i, per tant, un lector "normal", per entendre'ns, de qualsevol literatura.

D'alguna manera l'autor ha de tindre-ho en compte i, a més, sense haver de recórrer a cap tipus de costumisme ruralista, on, per altra banda, seria ben fàcil de caure, donades les exigències del relat. L'autor ho aconsegueix per mitjà del distanciament del protagonista que, en certa mesura, metaforitza el seu propi allunyament. I això ve reforçat per l'equilibri existent entre dos mons, entre la infantesa i la vellesa, el Mediterrani on ha nascut i l'Atlàntic on viu el protagonista, la cultura rural i la urbana. Eixes discontomies li serveixen per a evitar els fets anecdòtiques i, així, l'autor es basa en unes vivències evocades, passades pel sedàs dels anys i el desig del protagonista, que ens les fa més diluïdes i, alhora, més denses. Tanmateix, no pot defugir un mínim de sublimació del record perquè com s'hi afirma: "confon en la seua ment ja irracional el record dels fets i el desig dels somnis". I tot això ve amerat per un ampli espectre d'impressions sensorials, corporeïtzades per un seguit d'olors, sabors, colors... Unes evocacions que no són privatives del lector a qui va dirigit el relat, sinó que

són assumibles per qualsevol lector de sensibilitat semblant. O siga que ens trobem, en definitiva, amb una publicació "local" que defuig el localisme.

Per altra banda, el tractament del llenguatge és, potser, el que més ens ha colpit. I això és perquè hi ha una voluntat d'utilitzar un llenguatge viu i connectat a les vivències evocades, sense caure en col·loquialismes, cosa que li permet mantindre un equilibri (al nostre parer, ben encertat), entre el nivell de llengua literària i un nivell més assequible. I estem parlant, no cal dir-ho, del que sembla etern problema de l'estàndard. Aquesta primera aproximació de l'autor a una llengua més viva ha permès que no caiga en un excessiu barroquisme que hauria dificultat la fluïdesa de la lectura, sense haver de baixar (tot el contrari) la qualitat literària del text. Una qualitat literària que ve perfectament sincronitzada per unes imatges belles en la seua austeritat que il·lustren, de vegades agosaradament, el punt de referència d'aquest esplèndid quadern de records.

Francesc Calafat i
Josep Alandete